

23.5.21, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin otvírá oči slepým, Hospodin sehnuté napřimuje, Hospodin miluje spravedlivé. Hospodin ochraňuje ty, kdo jsou bez domova, ujímá se sirotka i vdovy, svévolným však mate cestu. Hospodin bude kralovat věčně, Bůh tvůj, Sijóne, po všechna pokolení. Haleluja. Ž 146, 8-10

PÍSEŇ 158 Samému Bohu

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
ač se to nezdá, slavíme dnes událost seslání Ducha svatého. Děkujeme Ti, že si nás svoláváš a dáváš nám poznat, že tu jsi ve všech třech osobách, a že tu můžeme být i my. Děkujeme Ti, že nám zjevuješ i ve svém Duchu, který přichází po Tvém Synu, že nejsi sám, ale i my se k Tobě můžeme obracet jako ke svému Pánu a dárci života. A děkujeme Ti, že jsi s námi ve víře, která může nést všechny naše starosti, ale i radosti. A prosíme, buď nám přítomen svým svatým Duchem a oslav se Ty v nás i v našem dnešním shromáždění.
Amen

1. ČTENÍ Iz 58, 11-12

PÍSEŇ 192 Dobře staví

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,
přicházíš k nám ve svém Duchu a dáváš nám poznat nejen své jméno, ale i svou přítomnost také po svém zmrtvýchvstání. Prosíme Tě za všechny, kdo trpělivě čekají na živou vodu, která by oblažila nejen jejich životy, ale i životy jejich blízkých. Prosíme Tě za všechny, kdo hledají svou cestu k Tobě, prosíme, zjev se jim ve svém Duchu a slávě, jak to umíš jen Ty sám. A prosíme Tě za všechny, kteří pro svou víru jen hledají ta správná slova, prosíme, dej nám poznat, co je Boží a co je lidské. A prosíme, vyslyš i naše tiché a skryté modlitby, které vkládáme do té, kterou jsi nás Ty sám naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova. Ptám se však: To snad nikdy neslyšeli zvěst? Ovšemže slyšeli! ‚Po celé zemi se rozlehl jejich hlas, do nejzazších končin jejich slova.‘ Ptám se tedy: Nepochopil Izrael, co mu bylo zvěstováno? Nepochopil; už u Mojžíše se přece říká: ‚Vzbudím ve vás žárlivost na národ, který není národem, proti národu poštilému vás popudím k hněvu.‘ Řím 10, 17-19

POŽEHNÁNÍ Sám Bůh pokoje necht' vás cele posvěti a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrný do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní. 1.Tes 5, 23-24

PÍSEŇ 485 Král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 7, 37-39

V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra,“ jak praví Písmo.“ To řekl o Duchu, ježž měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.

Milí přátelé,

Ježíš ještě nebyl oslaven a Duch Boží ještě nebyl dán. A to ho měli všichni přijmout už dávno, protože tu byl už dávno před námi a věřit v Boha je přece tak snadné, že se můžeme jen ptát, proč se tak ještě nestalo. Proč dnes tak málo lidí věří v Boha a co s tím má společného Pán Ježíš a co Duch svatý. A proč ani jeden z nich ještě nebyl oslaven, a tak ani zpřístupněn i pro ty, kdo se po něm i ptají a rádi by se napili i jeho živé vody plynoucí z Kristova nitra. A proč ani ten, kdo žízní, nepříjde k Pánu Ježíši, ale k někomu úplně jinému a kdo v něj i věří, musí si často počkat, než k němu ty proudy živé vody i doplynou. Ale protože Ježíš ještě nebyl oslaven, tak i Duch má ještě chvíli smůlu a nebyl nám dán a my si tak musíme vystačit jen se svou vírou v Boha a Kristovu živou přítomnost. A na druhou stranu, s čím jiným se ve svém životě sdílet než se svou vírou v Krista, a to i v moci Ducha, a tak Ježíše oslavit jako toho, jenž přichází ve svém Duchu, který se následně proměňuje i v Ducha pro nás.

A je-li mezi námi přítomen Bůh i ve všech třech osobách, jako Syn i Duch, tak už jen velmi málo stačí k tomu, aby byl oslaven i jako ten, který za námi přichází i ve svém Synu a zve nás k víře, která nekončí jen u něj, ale plyně pokračuje ve všech osobách Boží trojice a stává se tak i určitou posilou nejen pro dny sváteční, ale i ty všední. Posilou pro ty, kdo na něj ještě čekají, ale i pro ty, kdo se již dočkali. Co nám však schází? Co schází, aby ten, kdo žízní po Boží přítomnosti, mohl uvěřit i v jeho Syna a našeho Pána Ježíše Krista, a co schází, aby se do toho zapojil i Duch svatý a co schází, aby v tom byli úplně všichni, ale ne my všichni, ale Bůh ve svém celku a ve všech třech osobách jako zrozený, vzkříšený i oslavený. Schází toho mnoho. Nejen proudy živé vody i z jeho nitra, ale i něco jako víra, že u něj lze najít Ducha moudrosti a pravdy, který dává nejen přemýšlet o věcech Kristových, věcech víry, ale i žít z jeho slov a radovat se z jeho oslavené přítomnosti. Ducha totiž mohou přijmout jen ti, kdo v něj i uvěřili a přijmou ho tak, že oslaví Krista, jeho vzkříšení i něco jako druhý příchod na tuto zem. A zároveň v sobě nechají umrtvit přítomnost všeho zlého, co Pánu Ježíši stále brání zjevit se i ve svém Duchu a tím probudit i něco jako novou víru, která dává poznat, že Kristus skutečně vstal z mrtvých a přichází k nám, na tuto zem, i podruhé a zjevuje svou pravdu, že totiž víra není jen o těch pozemských věcech, ale i nebeských a že právě tam se děje i něco víc.

Víra přichází z nebe. A do nebe odchází Kristus, který se ve víře zjevuje těm, kdo ji i hledají a dává se poznat ve svém Duchu těm, kdo by ho rádi i oslavili. Víra přichází z Ježíšovy moci a jeho přítomnosti a jen on ji může probudit či vzkřísit z mrtvých a dát člověku i nějaký nový impuls k tomu zas a znovu uvěřit ve spásnou moc jeho díla. Víra přichází až k nám, lidem, kteří zas a znovu hledáme odpovědi na své otázky a po Boží i té Kristově přítomnosti se ptáme dnes a denně. Víra přichází ke všem, kdo touží poznat proudy živé vody a chtějí se setkat s Kristem jako tím, který je umí i nabídnout. Víra přichází až tam, kde se ve svém Duchu zjevuje i Kristus sám a dává člověku přijmout něco z její životadárné moci. Víra přichází tehdy, když se rozproudí slovo o Boží přítomnosti, která sem i proto posílá svého Krista, aby ho zpřítomnil i svým životem. A víra je tou, která probouzí otázky po smyslu lidské existence a nabízí odpovědi v podobě přítakání Boží přítomnosti i v jeho Synu. Víra je podstatná právě tam, kde jde o nejzazší hledání pravdy, kterou zná jedině Ježíš a jen on je tou cestou i životem, který nekončí jen teď a tady, ale pokračuje i tam nahoře a na vrcholu své slávy. A víra na tuto Boží pravdu odpovídá svým věřím a chci tam taky. Víra není jen tou, kam se můžeme schovat, když je nám špatně, ale i tou, s kým nás pojí i něco víc, než je to tady a teď, ve víře můžeme radostně sdílet, že náš život nekončí jen teď a tady, ale můžeme se těšit i na něco víc.

Víra pomáhá tehdy, když se nám ztrácí horizont našeho myšlení, právě tehdy nastupuje víra, která člověku otevírá i nové možnosti. Víra pomáhá tehdy, když se nám ztrácí smysl naší existence, právě tehdy nastupuje víra, která otevírá i nové možnosti lidského života. Víra pomáhá tehdy, když se s někým loučíme a zároveň víme, že ten někdo se už nevrátí, právě tehdy nastupuje víra, která nemá nahradit chybějící život, ale má ho naopak otevřít pro druhého člověka. Víra pomáhá právě tehdy, když nám chybí nebo i přebývá někdo druhý a my mu jen nerozumíme nebo nechceme rozumět, právě tehdy nastupuje víra, která pomáhá vidět za horizont časnosti a žít pod zorným úhlem věčnosti. A víra pomáhá tento horizont také otevírat a vstupovat do něj s radostnou vděčností, že jsou i jiné možnosti, než jaké se nám i nyní ukazují. Víra pomáhá vidět dál a někde v dálce spatřit Kristovu přítomnost, která sama o sobě zjevuje ze svého nitra proud živé vody. A víra k tomuto proudu i sama vede tím, že nechává zaznívat i Ducha Kristova, a nejen toho Božího nebo svatého, ale Ducha, který dává Ježíše oslaveného a vzkříšeného a dává ho poznat i těm, kdo si k němu ve své víře i nevíře svou cestu stále hledají. Duch dává víru, že ten, který tu s námi chvíli byl a nyní jen čeká na své oslavení a stále ještě dodatečné vzkříšení, tak jednou přijde i podruhé a bude tu s námi i jako náš živý Pán. A do té doby můžeme jen čekat. Na jeho příchod, na jeho oslavení a jeho znovu-vyvýšení.

Pán Ježíš má však času dost. Má ho dokonce tolik, až se tomu i my sami můžeme divit. Kristův čas totiž ještě nepřišel a jen čeká na naši víru, čeká na to, až se i my k němu s důvěrou obrátíme a začneme toužit po jeho přítomnosti. Ježíš nečeká jen na novou interpretaci jeho slov, čeká na vyznání víry, která bude autentická, bude se opírat o biblická svědectví a bude i o něm jako o oslaveném a na nebesa vyvýšeném Kristu, který k nám ale sestoupí i podruhé, až se tomu ani my nebudeme stačit divit. Ježíš nečeká ani na konec dějin či tohoto světa, čeká jen na to, až se i my k tomuto světu a ke svým dějinám obrátíme čelem a budeme ho konfrontovat s ním samotným, abychom my poznali svět a svět poznal sám sebe. Neboť kdo jsme my v tomto širém světě, snad ne jen ti, kdo se do něj nějak narodili, aby v něm i chvíli byli, než z něj opět odejdou zpět. Snad nic než pouhopouhý lidé, kteří jen čekají na návrat svého Pána a opětovné probuzení nebo možná spíš vzkříšení víry a křesťanství a možná i celé církve, která také jen čeká na svého Spasitele. Možná jen čekáme na konec, aby se z něj mohl zrodit i nový začátek, ale už ne v podobě Božího Syna, který stejně nakonec zemřel, ale na příchod vzkříšeného, který jen čekal na víru každého z nás. Neboť co jiného, než víra může jejího dárce i sama jakoby přivolat ustavičnými prosbami, díky i odpuštěním, které nám dává sám Bůh. A co jiného, než víra může povzbudit i nás v našem hledání Krista.

PÍSEŇ

367 Studně nepřevážená, 440 Ozvi se,